

Sygn. akt V KK 388/11

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Hofmański

SSN Jarosław Matras

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 17 stycznia 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 29 lipca 2009 r., sygn. akt IV Ka ../09

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt II K .../08

uznając kasację za oczywiście zasadną

**uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy skazanie
oskarżonego za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w tym
zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego
rozpoznania.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w G. uznał S. G. za winnego m.in. czynu wypełniającego dyspozycją art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., przez to, że oskarżony „w okresie od 08.12.2006 roku do 11.12.2006 roku w S. nad Odrą w Niemczech, będąc uprzednio karany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w . z dnia 29.05.2001 roku, sygn. IIK .../01 za przestępstwa z art. 203 dkk w zb. z art. 58 kk, z art. 208 dkk w zw. z art. 203§1 dkk w zw. z art. 58 dkk i z art. 208 dkk oraz z art. 242§2 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 10.09.1995 r. do 12.09.1996 r., od 06.03.1997 r. do 25.04.1997 r., od 19.02.1999 r. do 10.05.1999 r., od 14.03.2000 r. do 27.08.2000 i od 27.06.2001 r. do 02.09.2002 r. oraz będąc karany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 12.03.2004 r. sygn. II K .../03 za przestępstwo z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§ 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach: od 22.06.2004 r. do 30.11.2004 r. i od 25.12.2004 r. do 17.03.2005 r. a następnie będąc karany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 09.03.2005 r. sygn. II K .../04 za przestępstwo z art. 291 §1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19.03.2006 r. do 19.09.2006 r., tj. będąc karany w warunkach art. 64§1 kk, po odbyciu łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności w ciągu pięciu lat po odbyciu w całości ostatniej kary, dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wybiciu jednej z szyb okiennych toalety męskiej dostał się do wnętrza budynku S. [...], skąd zabrał w celu przywłaszczenia z pomieszczeń biurowych mienie w postaci: stacji roboczej PC z procesorem AMD Athlon 64 i wyposażeniem o wartości 3660 zł, komputera Pentium z wyposażeniem o wartości 8171 zł, piły motorowej - łańcuchowej o wartości 2612 zł, laptopa Fujitsu Siemens o wartości 3431 zł i radioodbiornika - wszystko o łącznej wartości nie mniejszej niż 17.874 zł - na szkodę w/w spółki” i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu osobistej apelacji oskarżonego, kwestionującej m.in. sprawstwo tego czynu i zakwalifikowanie go w związku z art. 64 § 2 k.k., Sąd Okręgowy w tym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację na korzyść skazanego od wyroku Sądu odwoławczego w zakresie przypisania czynu w związku z art. 64 § 2 k.k. złożył Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego materialnego, tj. art. 64 § 2 k.k., polegające na zaakceptowaniu przez Sąd II instancji błędnej oceny prawnej wyrażonej przez Sąd I instancji, że S. G. zarzucanego mu przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej, podczas gdy prawidłowa ocena uprzedniej karalności oskarżonego wskazuje, że działał on w warunkach recydywy zwykłej z art. 64 § 1 k.k.”, po czym wniósł o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpatrzenia w postępowaniu odwoławczym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut kasacji jest oczywiście zasadny, przeto mogła być ona uwzględniona na posiedzeniu (art. 535 § 5 k.p.k.), mimo nieprecyzyjnej treści jej wniosku.

Jedną z przesłanek przypisania sprawcy czynu określonego w art. 64 § 2 k.k. i obecnie osądzanego, a następnie przyjęcie, że ów sprawca dopuścił się tego czynu w warunkach art. 64 § 2 k.k., jest uprzednie popełnienie takiego czynu i skazanie zań w warunkach art. 64 § 1 k.k. Innymi słowy, to przestępstwo, za które sprawca został skazany w warunkach art. 64 § 1 k.k., musi należeć do katalogu przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k.

Tymczasem w niniejszej sprawie, do skazań, które pociągnęły za sobą kwalifikację w związku z art. 64 § 1 k.k., nie doszło za żaden z czynów określonych w art. 64 § 2 k.k., ale za czyn z art. 278 § 1 k.k. (sprawa II K .../03) oraz za czyn z art. 291 § 1 k.k. (sprawa II K .../04). Obecnie więc S. G. nie został skazany „ponownie” w rozumieniu art. 64 § 2 k.k. za czyn wymieniony w

tym przepisie. Taka wykładnia słowa „ponownie”, jest zakorzeniona w praktyce i konsekwentna (zob. m.in. uchwała z dnia 25 kwietnia 1996 r., I KZP 3/96 – OSNKW 1996 r., z. 5 – 6, poz. 23, wyrok z dnia 17 września 2003 r., II KK 162/03 – OSNKW-R 2003, poz. 1989).

Zarzucane naruszenie prawa materialnego w postaci art. 64 § 2 k.k. było zatem rażące i miało istotny wpływ na treść wyroku, skoro przepis ten został powołany również do podstawy wymiaru kary i potraktowany jako ustawowa okoliczność zaostrzająca ten wymiar (zob. s. 6 uzasadnienie wyroku Sądu I in.). Ocena Sądu Rejonowego i w tym zakresie została podzielona przez Sąd odwoławczy (motywy s. 10 – 11).

W kasacji trafnie zwrócono też uwagę, że w myśl art. 78 § 2 k.k. skazanego określonego w art. 64 § 2 k.k., czyli skazanego z zastosowaniem tego przepisu można zwolnić warunkowo po odbyciu dopiero trzech czwartych kary.

Skazanie w warunkach recydywy specjalnej, a więc ze wskazaniem w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej przesłanek z art. 64 k.k., jest rozstrzygnięciem co do winy (a nie tylko co do kary). Fakt ten determinuje rodzaj orzeczenia sądu rozpoznającego środek zaskarżenia od takiego rozstrzygnięcia. Uchyleniu podlega orzeczenie o utrzymaniu w mocy skazania za taki czyn, a więc nie tylko wymierzona kara.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd odwoławczy będzie musiał na względzie powyższe zapatrywanie prawne oraz kierunek zaskarżenia (tylko na korzyść) wyroku Sądu I instancji (art. 443 k.p.k.).